

Για την αποκατάσταση του αυτονόητου...

Το τελευταίο διάστημα, μετά την εξάρθρωση της Ε.Ο. 17N, έχουμε γίνει μάρτυρες μιας πρωτοφανούς εκστρατείας τρομοκρατίας της κοινής γνώμης με κύριους πρωταγωνιστές τα Μ.Μ.Ε. τα οποία σε άμεση συνεργασία με τις αρχές ασφαλείας όλο αυτό το διάστημα διαρρέουν πληροφορίες, εξασφαλίζουν αποκλειστικότητες, δικάζουν και καταδικάζουν χωρίς ενδοιασμούς πρόσωπα αλλά και ολόκληρους πολιτικούς χώρους. Οι δημοσιογράφοι των τηλεοπτικών παραθύρων, αλλά και των αστικών φυλλάδων, υπηρέτησαν το ρόλο του ρουφιάνου που τόσο καλά γνωρίζουν, αυτή τη φορά όμως με άνευ προηγουμένου χυδαιότητα. Μέσα σε αυτό το σκηνικό, έχοντας την προτροπή από το κράτος αλλά και την προβολή από τα Μ.Μ.Ε., βρήκαν την ευκαιρία κάθε είδους ρουφιάνοι που εδώ και πολλά χρόνια ήταν το κατακάθι της κοινωνίας, να καταξιωθούν κοινωνικά και να δημιουργηθεί έτσι ένα κλίμα χαφιεδολογίας στην ελληνική κοινωνία.

Μπορούμε να πούμε πως όλο αυτό το σκηνικό είναι η εφαρμογή στην ελληνική πραγματικότητα της αντιτρομοκρατικής εκστρατείας που κήρυξε το αμερικανικό κράτος, μετά το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001 στην καρδιά της καπιταλιστικής μητρόπολης. Στα πλαίσια αυτής της εκστρατείας είχαμε και το βομβαρδισμό του Αφγανιστάν και τώρα σαν συνέχεια τη διαφαινόμενη επίθεση στο Ιράκ. Είναι φανερό πως οι επιθέσεις αυτές σα σκοπό έχουν την επιβολή της αμερικάνικης πολιτικής στις περιοχές αυτές κι όχι απλά την ανατροπή των ολοκληρωτικών καθεστώτων των Ταλιμπάν και του Σαντάμ. Σαν πρόφαση χρησιμοποιούν τον κίνδυνο της τρομοκρατίας, κατασκευάζοντας στη συνείδηση του κόσμου έναν νέο εχθρό που θα εξασφαλίζει την κοινωνική συναίνεση για να επιτίθενται έτσι αδιακρίτως σε όποιον διαφωνεί με την πολιτική τους.

Τα τοπικά αφεντικά, ακολουθώντας το παράδειγμα της Αμερικής, βρήκαν την ευκαιρία να επιτεθούν απροκάλυπτα σε όσους αγωνίζονται για την κοινωνική ανατροπή, βαπτίζοντάς τους τρομοκράτες. Το νέο δόγμα που έχει παγιωθεί ονομάζει τρομοκράτες όσους δεν τάσσονται στο πλευρό των εξουσιαστών αλλά επιλέγουν να

πορευτούν στο δρόμο του αγώνα, ενώ παράλληλα παρουσιάζει την αστική δημοκρατία σαν το ιδανικότερο πολίτευμα. Με αυτόν τον τρόπο ολόκληροι πολιτικοί χώροι που συχνά μπορεί να έχουν και πλατειά λαϊκή απήχηση αντιμετωπίζονται αδιακρίτως σαν τρομοκρατικές οργανώσεις, εξασφαλίζοντας στα αφεντικά την απρόσκοπτη εφαρμογή των σχεδίων τους.

Μέσα σε αυτό το "παιχνίδι" εντάσσεται και η προσπάθεια της εξουσίας με τη βοήθεια των υπηρετών τους, τις εφημερίδες και τις τηλεοράσεις, να ανάγουν την Ε.Ο. 17N σε υπ' αριθμόν ένα κίνδυνο για την κοινωνία και την εξάρθρωσή της σε υπέρτατο εθνικό στόχο. Είναι όμως γεγονός πως **η Ε.Ο. 17N δε μας τρομοκράτησε ποτέ**. Ανεξάρτητα με το αν διαφωνούμε κάθετα με την εθνικιστική της φρασεολογία, τη милитарιστική, μυστικιστική και ιεραρχική της οργάνωση και θεωρούμε την πρακτική της αδιέξοδη, δεν τρομοκράτησε ποτέ το σύνολο του πληθυσμού ούτε καν κάποια μεγάλη μερίδα του. Ο αριθμός των θυμάτων της αφορούσε ένα μικρό κύκλο παραγόντων και συγκρινόμενος με τα εργατικά ατυχήματα, τον αριθμό των θανάτων από ναρκωτικά, τις "τυχαίες" εκπυρσοκροτήσεις όπλων αστυνομικών, είναι μηδαμινός. Για μας, τρομοκρατία είναι η μισθωτή σκλαβιά, η ανεργία, η υποχρεωτική στρατιωτική θητεία, τα νοίκια, τα δάνεια, οι δόσεις, οι λογαριασμοί του ΟΤΕ και της ΔΕΗ, οι πεζές περιπολίες. Το νέο δόγμα όμως επιβάλλει η Ε.Ο. 17N να θεωρείται τρομοκρατία, ενώ το ναυάγιο του ΣΑΜΙΝΑ πλημμέλημα.

Όσον αφορά στο θέμα της ένοπλης πάλης, θεωρούμε ότι **το κράτος δεν έχει το μονοπώλιο της βίας**. Εμείς πιστεύουμε ότι στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, η βία των εξεγερμένων που θα στοχεύει στην καταστροφή των ιεραρχικών δομών της σημερινής κοινωνίας και των μηχανισμών επιβολής τους, έχοντας την πλατειά λαϊκή υποστήριξη και συμμετοχή, είναι απαραίτητη. Παρόλα αυτά, στη σημερινή περίοδο, όπου εντείνεται η κρατική βία και καταστολή (σωματική και ψυχολογική), είναι αναπόφευκτο να γεννιούνται ατομικές βίαιες αντιδράσεις από καταπιεσμένους· αυτές οι αντιδράσεις είναι

περισσότερο εκτονωτικές παρά αποτελεσματικές σε σχέση με το σκοπό της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Στην παρούσα φάση βλέπουμε τα πράγματα να παίρνουν επικίνδυνη τροπή. Στις φυλακές Κορυδαλλού χρησιμοποιούνται ήδη τα πρώτα λευκά κελιά, ενώ τα στοιχειώδη δικαιώματα των κατηγορουμένων καταργούνται με σκοπό την πλήρη ισοπέδωση της προσωπικότητάς τους. Νέοι σκληρότεροι τρομονόμοι ετοιμάζονται, ενώ τα θεσμικά μέσα ενημέρωσης γίνονται ολοφάνερα πλέον τα δεκανίκια στη διάθεση των υπηρεσιών ασφαλείας. Παράλληλα, γίνεται προσπάθεια να ξεχαστούν τα πολιτικά κίνητρα των πράξεων των κατηγορουμένων, παρουσιάζοντάς τους σαν κοινούς εγκληματίες και μια αγιοποίηση των

θυμάτων. Παρόλα αυτά, το αυτονόητο δεν παύει να είναι πως **οι κρατούμενοι στα λευκά κελιά του Κορυδαλλού είναι πολιτικοί κρατούμενοι** κι αυτό άλλωστε φαίνεται από τον τρόπο με τον οποίο τους αντιμετωπίζει το κράτος (απομόνωση, απαγόρευση συνεντεύξεων).

Ενάντια σε αυτό το σκηνικό που επιβάλλεται τον τελευταίο καιρό, όπου επιχειρείται η αναγόρευση της ασφάλειας σε κυρίαρχη αξία της κοινωνίας, είναι επιτακτική ανάγκη να στραφούμε όλοι όσοι αγωνιζόμαστε. Ο περιορισμός των στοιχειωδών ελευθεριών και η αύξηση της καταστολής, με πρόσφαση την ασφάλεια, αφορούν ολόκληρη την κοινωνία η οποία παρακολουθεί τις εξελίξεις απαθής, ωστόσο ένα μεγάλο μέρος της σίγουρα έχει αηδιάσει με το παρόν σκηνικό.

...επιλέγοντας το δρόμο του αγώνα

Αναρχικοί Σύντροφοι

Πάτρα, Οκτώβρης 2002